

REDACCIÓ
Administració:
Carrer Diputació
4 (secció Amics
del Llibre): : : :

Anuncis i esque-
les a preus de
tarifa. - Número
solit: 10 cèntims

EL SURIENC

SETMANARI COMARCAL INDEPENDENT

1931

ANY I

SURIA, 7 de febrer de 1931

N.º 2

Entre Súrria i Callús

Tots els meus convilatans sabeu que jo he nascut entre Callús i Súrria i alguns sens dubte, recordareu què he anat a l'escola de primera ensenyança a Súrria i a Callús. Tot el meu món d'infant el tinc partit entre l'un lloc i l'altre i, ara, de gran, quan penso i repasso els records de la meua infantesa, veig que de Callús a Súrria hi ha-tega tot el món sencer.

Una carretera i un riu uneix els dos pobles. Una carretera i un riu són dues canals de vida; són un nervi i una vena del cos; un nervi i una vena del món.

Els rius són braços que el mar estén cap a les muntanyes i els deixa la llarga carícia de la civilització. Tots els pobles interessats del món són recolzats vora les aigües.

Les carreteres són els lligams dels pobles. El bé i el mal hi aixequen polsaguera i el tràfic de les indústries, el comerç, les ciències i les arts avancen món enllà.

Ara em plau de veure tot el món, totes les coses grans i petites del món i tots els caïres de la vida humana entre Callús i Súrria.

Hi tinc els meus jocs d'infant, aquella meravella que ens ensinistra pels jocs de la vida, i ens comana astúcia per a bregar amb els homés.

De Callús a Surria hi ha muntanyes i barrancs, pujades i baixades com en la vida. Hi ha plans d'hortes, aquells quadrons tan ben solcats que tenen el bon gust de les coses ordenades. Hi ha les vinyes verdés picades del gris de les oliveres, el vi de la impetuositat i l'oli de la pau. Hi ha la font que canta vora el camí com l'esperança que ens anima en la ruta. Tots els meus cants i les meves inspiracions més grates tenen la rel entre Callús i Súrria. Aquelles «Cuques de llum» que, humils i tot, me les estimo tant, són viscudes i observades aquí. I, quan la vida m'ha paltejat algun enigma seriós m'he reclòs en mi mateix i he repassat la meua infantesa i més de quatre voltes la llum i la solució me l'ha portada un record d'infant, a voltes la cosa més petita, car jo crec que no hi han coses petites perquè el tot és en tot.

I encara podria fer una infinitat més de comparances i d'explicacions del món sencer que es belluga entre Callús i Súrria, les tempestes, les ventades, els boscos escabellats, les festes glassades de Nadal, les candeles vermelles i blaves de la Candelera que ens parlaven del cel i de l'infern, les cavalcades del Carnestoltes i les galaïades de Pasqua. Tot això fa rodolar un món sencer din-

L'aparell que convé a l'humanitat

Es un jorn trist d'hivern. Les dotze hores del dia són tocades: una boira espessa i freda priva al sol d'estendre damunt la terra. Em trobo en mig les hortes de nostre poble, aquest pla d'hortes en altre temps tant rialler... i avui trist... molt trist! Qui t'ha vist, horta de Súrria en aquells temps que els teus milers d'arbres florits, plens de sol els teus camps, donant riquesa de colors a la immensitat de fruits que generosament ens oferies! En aquells temps que la diversitat de camins que serpenteigen la teva planúria, eren tant concorreguts per centenars d'obrers: joves... donzelles... homes i dones, que joiosos atravesaven el teu si, tar-ral-lejant una cançó els uns parlant animosament als altres i anant tots a aixoplugar-se i fer cadascú son treball dintre aquell casal gran, que magestuosament s'aixeca vora el riu. Avui... quina solitud!

El casal desert fa temps... molt temps... amb una quietud que esfereïx. L'horta.. quieta.. trista.. sola.!

No molt lluny meu, un pagés assegut damunt un feix de canyes, escalfa el seu dinar amb un foc improvisat amb soques de col seques i mig podrides. Prop del foc, un infant de sis o set anys, arraulit de fred i amb un troç de saca per abric, sostenen animada conversa. Escoltem-los.

—No diéu, pare, que aquella gran fàbrica de prop del riu, es tota plena de telers, iguals als que treballen les meves germanes... allà lluny?

—Si: iguals són, fill meu.

—Doncs, perquè marxen a treballar tant lluny si fan allà, el que podrien fer aquí? La mare diu que si les noies

tre la meua ànima eternida. Però, sobre tot en guardo un record vivíssim que és com un símbol de la meua vida d'home de lletres. Recordo, aquell ocell tan simpàtic que crec que en déiem una «xuta» que del niu passà a casa i corria i volava per l'entorn. Aquell ocell d'una volada marxava i es parava damunt la creu de Reguant, quan veia algú de casa per l'hort, prenia volada i venia a posar-se-li a l'espatlla. Quantes i quantes vegades m'hi havia parat!

Per això, vida enllà, arrossegant el meu món d'infant desentrotllat entre Callús i Súrria, porto en l'esperit ales d'aquell ocell i duc en mi un poc de creu i de volada.

SALVADOR PERARNAU

Biblioteca de Diputació de Barcelona